

Πέντε σχόλια

ενάντια στην καθολική φυλακή

ΙΟΥΝΗΣ 2012

- «Να περιγράψεις μια μορφή σκλαβιάς με μια άλλη είναι σα να περιγράψεις κάτι το υπαρκτό με κάτι το ανύπαρκτο» (Κάποιου)

Κρίνω αδύνατο να μεταφέρω μια συγκεκριμένη αναφορά από τον κόσμο της φυλακής η οποία να είναι ικανή να εγείρει μια αληθή ενσυναίσθηση σε όποιους έχουν βιωματικές αναφορές μόνο από τον εκτός φυλακής κόσμο. Υπάρχουν οριογραμμές του απαράδεκτου που υποχρεώνουν στο απερίγραπτο. Μπορώ να μιλήσω για τους φυλακισμένους ανθρώπους (κάποια στιγμή), αλλά όχι για το πως βιώνουν τη φυλακή, χωρίς να χαθεί η τραγική ιδιαιτερότητα της κατάστασης τους.

Η καταγγελία των λεπτομερειών λειτουργεί παρελκυστικά. Σα να γινότανε να υπάρξει βιώσιμη φυλακή. Κάθε αγώνας, για τις λεπτομέρειες ακόμα, έχει μια αυταξία και είναι αναγκαίος για την ανάπτυξη της εξέγερσης και της αλληλεγγύης των καταπιεσμένων, ενίοτε και για την επιβίωσή μας. Η συνείδηση οφείλει να στέκεται αποφασιστικά στο ελάχιστο σημείο σύγκρουσης και ταυτόχρονα αδέσμευτη από τις άμεσες απαιτήσεις.

Η σύντομη απεργεία των κρατουμένων στον κορυδαλλό πριν μερικούς μήνες ήταν μια σοβαρή στιγμή ρήξης.

Γιατί δεν αξίζει να ζει κανείς, ούτε εκείνος που κουβαλάει το στίγμα της αγριότητας, σ'ένα τέτοιο τόπο. Γιατί δεν αξίζει να ζει κανείς υποταγμένος.

Απλά, να μην μείνει λίθος επί λίθον.

«Ένα πρωί θ'ανοίξω την πόρτα
Και θα μπω όπως και χτες
Μ'ένα κόκκινο λάβαρο
Ψηλά να γυαλίζει στον ήλιο
Και θα βγω στους δρόμους
Όπως και χτες»

● Η φυλάκιση ήδη από την αρχαιότητα, πολύ πριν τη μαζική επέκτασή της, είχε και εξακολουθεί να έχει ένα πλεονέκτημα έναντι της θανάτωσης: Αντί να οξύνει τα πολιτικά πάθη, κίνδυνος εγγενής στην τραγωδία του κρατικού φόνου, κεφαλαιοποιεί τον βαλλόμενο. Δεν είναι μόνο τα λύτρα με τα οποία αντάλλαξαν τον αιχμάλωτο στο παρελθόν ή τα τεράστια κέρδη που παράγει η σύγχρονη φυλακή και το διακοστικό νταραβέρι ως υπεραγορές, αλλά η ίδια η ομηρία ως σχέση με τον χρόνο κι ως επέμβαση στις κοινωνικές σχέσεις. Η σύλληψη γίνεται υπό την απειλή των όπλων. Όπως και η φρούρηση της φυλακής. Ο κρατούμενος είναι κάποιος που ζει υπό συνεχή απειλή και υπό το διαρκές εκβιαστικό δίλλημα -πειθάρχηση ή παράταση της ομηρίας. Η βίαιη απομόνωση μπορεί και μεταφέρει την κατάσταση ομηρίας στο αγαπητικό και στο συντροφικό περιβάλλον του φυλακισμένου. Η φυλάκιση επιδιώκει να μεταδώσει ένα πάγωμα. Όταν το κράτος δεν φονεύει προκαταβολικά δεν το κάνει για να κρατήσει ανθρωπιστικά προσχήματα. Άλλωστε, η αστυνομία πυροβολεί συχνά, για να υπενθυμίζει ότι είναι αστυνομία. Το κράτος φυλακίζοντας παράγει αδρανειακό χρόνο μέσα στο κοινωνικό σώμα.

Κάθε άνθρωπος που βρίσκεται έγκλειστος στον αστικό κόσμο υποβάλλεται από το πολιτικό και πολιτισμικό καθεστώς σε σημασιολογικές προβολές της φυλάκισης. Η φυλακή αποτελεί ένα τρομερό εκείθεν. Τρομερό, καθώς σκιαγραφείται αρνητικά προς την κοινωνική ζωή και την ατομική ελευθερία. Επισήμως η φυλάκιση ορίζεται ως κατάσταση εξαίρεσης από την προσωπική ελευθερία και πραγματώνεται ως εξαίρεση του τιμωρούμενου ατόμου από τον δημόσιο χώρο. Η φυλακή φαντάζει τρομερή επειδή βρίσκεται εκείθεν. Η εσωτερική επικρέμαση μιας ενδεχομενικότητας φυλάκισης εγκαθιστά τον τρόπο εντεύθεν. Η επαπειλούμενη εξαίρεση υποτάσσει την συνείδηση, οπότε και τα σώματα, στην εκμεταλλευτική και αλλοτριωτική μηχανή. Τα τρομοκρατικά σημαινόμενα του θεσμικού λόγου και των αγοραίων εξεικονίσεων, ο μεταφυσικός τόπος της τιμωρίας, είναι η μόνη εγγύηση του νόμου. Η φυλακή, η εξαίρεση, είναι το μέτρο της εξουσιαστικής τάξης, ο κανόνας που τυραννεύει τον βίο στον αστικό κόσμο. Εδώ βρίσκεται η φυλακή.

Η τρομική μυστικοποίηση έχει ένα αντικειμενικό υπόβαθρο, την κατάφραξη και φρούρηση του χώρου. Η φυλακή, το πρότυπο του αστικού ελέγχου, είναι η πιο ολοκληρωτική μηχανή χωροταξικού περιορισμού και το κράτος την προβάλλει ως το απόλυτο σύνορο. Η κυριαρχική απειλή του τείχους της φυλακής επισημαίνεται με κάθε κρατική εντολή. Ο τεχνικός αποκλεισμός αποτελεί τη βάση των εκβιαστικών διλημάτων. Εγκλεισμός ή ελευθερία; Διακινδύνευση ή ασφάλεια; Αφομοίωση ή αποκλεισμός; Μέσα και έξω. Η σχισματική κοσμοαντίληψη αντανακλά και επιβεβαιώνει τον εξουσιαστικά πραγματωμένο διαχωρισμό του υλικού κόσμου. Η επικυριαρχία του νόμου και της νομής εδράζεται στον ολοκληρωτικό κατακερματισμό του κοινωνικού χώρου και της κοινωνικής συνείδησης. Τα τρομοκρατικά δίπολα αναδύονται από κάθε σχέση κατοχής. Οι εκμεταλλεύσεις γίνονται δυνατές για χάρη και χάρη στη συνοριακή δόμηση του κόσμου και των υποκειμένων. Τίποτα τρομερό δεν υπάρχει πίσω από τα τείχη. Σήψη, όπως κι έξω. Τα ίδια τα τείχη είναι η τραγωδία και το προσωπείο της κυριαρχίας του τρόμου, αλληλένδετα. Στην Πράσινη πόλη μέσα στην πόλη της Βαγδάτης, στην Γάζα, στον Έβρο, στις μάντρες των εργοστασίων και των σχολείων, στις θωρακισμένες βιτρίνες των τραπεζών, στους ασφαλισμένους ιδιωτικούς τόπους, όπου καιροφυλαχτούν οι όποιοι είδους αστυνομίες.

Διαβαίνοντας το φράγμα της φυλακής προς τα μέσα, καταρρέει το πέπλο μιας μυστικοποίησης. Οπότε γίνεται πιο προσβάσιμη η δυνατότητα γνωστικής μεταστροφής από την φοβικά οριακή διάκριση του μέσα και του έξω, στην αναγνώριση ομοιομορφισμών και στην διάκριση των τοπικών εξάρσεων τους που συναρθρώνουν την καθολική φυλακή. Βγαίνοντας από το πηγάδι του κορυδαλλού δεν επέστρεψα σ'έναν γνώριμο τόπο· βρέθηκα σε μια θέση απόπου η α-κοινωνική απομόνωση είναι πιο αισθητά και πιο τραγικά αποκαλυμμένη. Στην πορεία απελευθέρωσης του ανθρώπου από το βάσανο της ετερονομίας, η οποία είναι και

αδιαχώριστα πορεία ανάπτυξης του κοινωνικού δυναμικού του, η ιδέα κάποιου «έξω» σημαίνει ένα κενό απόλαυσης, κενό συνάντησης, κενό νοήματος. Να σπάσουμε τα σύνορα σημαίνει να εισχωρήσουμε πιο μέσα στον απάνθρωπο (απ'τον άνθρωπο, ενάντια στον άνθρωπο) πυρήνα του εξουσιαζόμενου κόσμου, πιο μέσα στην κατανόηση του θεσμικού πλέγματος της τυραννίας.

Η συνείδηση ότι είμαστε όλοι εσώκλειστοι και απομονωμένοι είναι ο φυσικός τόπος από τον οποίο εκβάλλει η δυνατότητα και η πραγμάτωση μιας συλλογικότητας ανατρεπτικής και δυνάμει καθολικής. Η συνείδηση της κοινής φυλακής απεγκλοβίζει την αλληλεγγύη από τα φοβικά και εκμεταλλευτικά συμφέροντα και από τις ενοχικές παλινδρομήσεις τους. Η εξέγερση και η αλληλεγγύη ενάντια στους σχισματικούς δεσμούς συμφύονται και συνυφαίνουν την επαναστατική προοπτική, καθώς αποκαλύπτουν το βάθος (δομικό, βιωματικό και ιστορικό) του α-κοινωνικού κατακερματισμού. Αποκάλυψη που εκτιλύσσεται διαλεκτικά μέσα στην σύγκρουση με το κράτος, καθώς η ελευθερία και η κοινότητα της εξεγερσιακής κατάστασης και μόνο αυτές διαυγάζουν τις φυλακισμένες πτυχές της ζωής. Τη νύχτα της 12^{ης} Φλεβάρη ένοιωσαν πολλοί την κοινή δύναμή μας και πως είναι, έστω για λίγο, να είσαι ελεύθερος.

Η ελευθερία γίνεται αισθητή και σε πρώτο πρόσωπο νοητή όπου αίρεται έμπρακτα ο κανόνας του θεσπισμένου τρόμου. Όχι μόνο ως εφήμερη εξαίρεση στην κυρίαρχη πραγματικότητα, διότι έτσι παραμένει υποτελής ενός κρατούμενου χρόνου, ένα αίσθημα έρμαιο της τυχαιότητας, δηλαδή της ασυνοχής κι οπότε μια υποκειμενικότητα συνεχώς φθίνουσα. Η ελευθερία καθίσταται συνεκτικά παρούσα πρωταρχικά όπου αναιρούμε την καθηλωτική σημασία της τιμωρητικής εξαίρεσης. Οι καταπιεσμένοι επανακάμπουν ως αυτόνομα υποκείμενα καταργώντας την τρομοκρατική ισχύ της κάθε φυλακής. Τότε, εδώ κι εκεί, δεν υπάρχουν ακατάλληλες συνθήκες για την εκδήλωση της εξέγερσης. Υπάρχει αθλιότητα σε όλες τις πλευρές των τειχών και στασιαστική ελευθερία την οποία κανένα σύνορο δεν είναι ικανό να την φυλακίσει.

«Ένα πρωί θ'ανοίξω την πόρτα
Ίσα ολόισα στην φωτιά»

● Φανταστείται έναν ποντικό μέσα στον θάλαμο καύσης ενός κλειστού κινητήρα. Αυτό κι αν είναι φυλακή! Πόσο μάλλον όταν ο ποντικός είναι το καύσιμο. Μα αυτό είναι ο αστικός χωροχρόνος. Ο κορυδαλλός απλωμένος και αναπολλαπλασιασμένος, χωρίς έναν περιμετρικό μαντρότοιχο, αλλά με αμέτρητους εσωτερικούς, απειράριθμους διαχωρισμούς και γιγάντιες εξαρτήσεις. Η πόλη είναι φυλακή επειδή είναι μηχανή είναι ολοκληρωτική φυλακή, επειδή είναι καθολική μηχανή. Όλοι και όλα γίνονται αδιάκοπα στόχος αφομοίωσης στους νόμους και στα προγράμματά της. Ο αστικός χώρος αναπτύσσεται με την εντατική συσσώρευση σχέσεων μεσολαβημένων από κανόνες, από χρήμα και από ταυτότητες πλασμένες με κατοχές εμπορευμάτων. Όση τάξη, όσες δοσοληψίες, όσα cone, τόσα τα σχίσματα. Όσος χτιστός χώρος, όσοι δρόμοι να συνδέουν τους τοπικούς εγκλεισμούς, τόση η απόσταση μεταξύ των ανθρώπων και άλλο τόσο το κενό τους. Το κεφάλαιο παράγει κατά κύριο λόγο απομόνωση κι εξάρτηση. Ο κατακερματισμός και η εκμετάλλευση αναπτύσσονται διάλληλα.

Για να λειτουργεί η μηχανή-φυλακή, ώστε να αποδίδει κέρδος στους κτήτορες και στους διευθυντές της, παράγει τον έλεγχο στις κοινωνικές σχέσεις, στην ανθρώπινη δραστηριότητα και στα βάθη των υλικών διεργασιών. Το κράτος ονομάζει κοινωνία το θεσμικό πλέγμα που αντλεί την υποταγή ή και την ταύτιση με τ'άφεντικά. Μα το μόνο κοινό της ετερόνομης συνείδησης είναι ο φόβος. Οι διαδικασίες ομοιογενοποίησης ολοκληρώνουν τη μηχανή επικαλύπτοντας την σχάση των υποκειμένων.

Σ'ετούτο το καθεστώς το άτομο βασανίζεται συστηματικά για να αποδεχτεί τις φυλακίσεις του, ταυτιζόμενο με τις ψευδοκοινοτήτες της εξουσίας. Βασανίζεται επιστημονικά για να ενσωματωθεί στην μηχανή. Στον κόσμο της εξουσίας υπάρχει χώρος μόνο για ένα συνεκτικό νόημα, αυτοκαταστροφικό: πειθαρχία για μια αβέβαιη επιβίωση. Κι όσο αφομοιώνονται στην φυλακή, τόσο πιο ξένοι νοιώθουν οι άνθρωποι. Η καπιταλιστική μηχανή πραγματώνει τα θεμελιακά ανθρωπολογικά αξιώματα της φιλελεύθερης φιλοσοφίας: Απαιτείται να είναι ο καθένας ένας άρπαγας, ένας δόλιος και ένας καταπιεστής, για να απολαμβάνει. Η απαρχή και το εξελικτικά κρίσιμο αποτέλεσμα της απώλειας μέσα στον καπιταλισμό διάφορων στοιχείων ελευθερίας από τις ανθρώπινες δυνατότητες είναι η απώλεια της ελεύθερης κοινότητας. Και δεν αναφέρομαι σε παραδοσιακούς ή αρχαϊκούς θεσμούς, αλλά στην δυνατότητα των ανθρώπων να συνάπτουν δραστικές σχέσεις ισότιμης αναγνώρισης και αλληλεγγύης.

Η κυριαρχία της απομόνωσης καθιστά την ατομική συνείδηση διεφθαρμένη ήδη από τον πρώιμο σχηματισμό της. Η αυτοσυνείδηση του ατόμου όσο είναι κανονιστικά κοινωνικοποιημένη, δεν είναι συνείδηση όσο αναζητά μια προσωπική ταυτότητα, τόσο εισέρχεται στη φανταστική δίνη των κατοχών και συνακόλουθα στο αντικειμενικό φάσμα του γενικευμένου πολέμου όσο επιχειρεί να χτίσει και να κρατήσει την συνοχή της, τόσο αποσπάται από το κοινό βάσανο, τόσο απομονώνεται στην ιδιωτική ψυχοσωματική και χρηματιστική οικονομία, τόσο παγώνει. Τα διάκενα στην προσωπική ολοκλήρωση, ο πραγματικός βίος του ατόμου, γεμίζουν από ανοϊκούς και παρανοϊκούς αυτοματισμούς, που παράγονται από την μηχανή της υπεραξίας και την υπηρετούν.

Βάση της καπιταλιστικής φυλακής είναι η παραγωγή καταναλωτικών επιθυμιών. Και βέβαια τα χλιδάτα προϊόντα-σύμβολα εξαντικειμενικεύουν την κουλτούρα της κεφαλαιακής ισχύος, αλλά ο σκληρός πυρήνας των δεσμών εξάρτησης από την μηχανή διαμορφώνεται από το πλήθος των εθισμών, αυτών που διαφθείρουν το σώμα (όπως οι βιομηχανικές τροφές, ο καφές, το τσιγάρο, το αλκοόλ, τα λοιπά ναρκωτικά και τα φάρμακα), αυτών που εξαθλιώνουν τις αισθήσεις σε ατέρμονες κτητικές επιβουλές (όπως συμβαίνει με την προϊστορική σχέση εξουσίας και ερωτισμού ή όπως με τη σύγχρονη manía εγκλοβισμού κάθε στιγμής σε μια απεικονιστική συσκευή) και αυτών που έχουν τη μορφή ταυτοποιήσεων μέσα στο εικονικό ψευδοβίωμα. Οι άνθρωποι παραδινόμαστε στην αγοραία κατανάλωση γιατί γεννιόμαστε μέσα στην μηχανή και παραμένουμε φυλακισμένοι εντός της εφόσον και στον βαθμό που ακόμα

απέχουμε από ανεξούσιες κοινωνικές ενσαρκώσεις του έμφυτου δυναμισμού και ηδονισμού μας. Το σχίσμα σώματος και συνείδησης αντανακλά σε ατομικό επίπεδο τον κατακερματισμό και την μηχανοποίηση του κοινωνικού σώματος.

Μέσα στην αστική απομόνωση αναδύθηκε η σχισματική ιδέα της ατομικής ολοκλήρωσης. Πρόκειται για μια φαντασική αναδίπλωση του ατόμου μέσα σ'έναν κόσμο εχθρικό. Σ'ένα περιβάλλον καννιβαλικού ανταγωνισμού και γενικής καχυποψίας, όπως είναι ο πολιτισμός της κεφαλαιακής κυριαρχίας, η ολοκληρότητα είναι εφικτή παραμυθιακά. Ως τι να αυτοπραγματωθεί το άτομο, αφού στην κατακερματισμένη πραγματικότητα μια ολιστική αυτονομία είναι άτοπη, ακόμα και στην εξέγερσή του; Στο παρόν α-κοινωνικό καθεστώς η ακύρωση της ατομικότητας είναι δεδομένη. Το δημιουργικό συνεκτικό νόημα που προβάλλει ανταγωνιστικά στον υπάρχον σχισματικό κόσμο είναι η διαλεκτική ενοποίηση των εξουσιαζόμενων στην άρνηση της απομόνωσης και της καταπίεσής μας, για την καταστροφή του ιστορικού κράτους.

Ο τρόπος με τον οποίον η ατομικότητα ξεπερνάει το σχίσμα είναι η αφομοίωσή της στην οικονομία της εξουσίας. Διότι η μηχανή του ελέγχου και της υπεραξίας παράγει διαρκώς ταυτότητες προς υιοθέτηση και μετουσιώνει την ιδέα της αυτοπραγμάτωσης σε φοβική νομιμοφροσύνη, σε καταναλωτικό ηδονισμό και σε ιδιωτική εργασία. Κι εκεί έρχεται η βόλεψη και παρεπόμενα το βάθεμα της εξατομίκευσης. Μέσα από τον βούρκο των αγοραίων σχέσεων καταφέρνει το άτομο να ατενίσει τον εαυτό του και τον κόσμο αποστασιοποιημένα κι έτσι να ξεχαστεί στις αγωνίες του και στις απολαύσεις του και να συντηρήσει τις εγωτικές ταυτότητές του.

Η ατομική βόλεψη επιτρέπει την χρήση των άλλων ως επιφάσεων της ελλειμματικής αυτοσυνείδησης. Στον σχισματικό κόσμο εμφανίζονται ως υπεύθυνοι των δεινών και των παθών του υποκειμένου πάντα οι άλλοι ή το άλλο. Οι σκοτεινές δυνάμεις, οι ανάξιοι ηγέτες, οι απειθάρχητοι υπήκοοι, οι παράταιροι και οι παρείσακτοι, για την καθεστωτική αντίληψη. Οι αντικειμενικές συνθήκες, η ιστορική εμπέδωση της κυριαρχίας του κράτους, η κοινωνία, ο αναρχικός χώρος, οι διαφορετικές απόψεις και πρακτικές των άλλων αγωνιστών, οι ίδιοι οι σύντροφοί μας, για την αντιεξουσιαστική αντίληψη. Στον κατακλυσμό των αντιθέσεων, των αντιφάσεων και των ματαιώσεων τα αποσχισμένα υποκείμενα αμύνονται εξιδανικεύοντας την δική τους συνείδηση ανταγωνιστικά. Η έμμεση αυτοεξιδανίκευση, όποιες κι αν είναι οι ιδεολογικές αναφορές της (κοινωνιστικές, ατομικιστικές, μηδενιστικές ή σχετικιστικές) μετασηματίζει την πολιτισμικά δομική απουσία αυτονομίας σε φαντασικό εξουσίασης ή αυτοκαταστροφής. Καθώς ο κατά κύριο λόγο ξένος κόσμος δεν προσφέρεται εξολοκλήρου προς καθοδήγηση, γίνεται αντικείμενο υστερικής κριτικής. Το μέρος μπορεί και ξορκίζει την αδυναμία του αφορίζοντας ότι το περιβάλλει. Με αυτόν τον τρόπο συγκροτείται ο διανοουμενίστικος ρατσισμός, που ακόμα κι όταν εκφράζει ελευθεριακά «περιεχόμενα» αρθρώνεται για να υπερασπιστεί τις βολές του αποσχισμένου υποκειμένου. Η συνείδηση ή η συνέπεια όχι σε θέση μάχης απέναντι στον κατακερματισμό, αλλά απέναντι στους «ασυνείδητους» και στους «αδρανείς». Κάθε διανοουμενίστικος ρατσισμός κατάγεται από την φιλοσοφία της αριστοκρατίας (η αναλογία με την απέχθεια προς τους «αμόρφωτους» και τους «τεμπέληδες» είναι ευδιάκριτη) και δεν στερείται αλαζονείας, υπεροψίας και πλάνης σε σχέση με τον καταναλωτικό ελιτισμό.

Καίριο σημείο εκδήλωσης της αντίστιξης μεταξύ συστράτευσης στον εξεγερσιακό αγώνα ή ηττοπαθούς αυτοπεριχαράκωσης στην ιδιωτικότητα είναι η υπόθεση της ταξικής συνείδησης. Η διαπίστωση της ιστορικής εξαφάνισης της ταξικής συνείδησης εκφράζει την αποστασιοποίηση του ίδιου του σχολιαστή από τις διεργασίες αυτοοργάνωσής μας σε επαναστατική τάξη και ως τέτοια αποτελεί βεβαίως μια πλάνη που προτάσσεται απαξιωτικά, άρα επιθετικά, προς το σύνολο των καταπιεσμένων, για να συγκαλύψει συντηρητικά τα βολέματα ή την ματαιοδοξία του σχισματικού υποκειμένου. Όποια ανάλυση επιχειρεί να σταθεί έξω από την ιστορική

ταξική διαλεκτική εκκινείται από τον εγκλεισμό του ομιλητή σε μια σφαίρα εξατομίκευσης. Ο διανοουμενίστικος αφορισμός της «ασυνείδητης» πλέμπας ή των «βολεμένων εργαζόμενων» μεταφέρει την αστική αντίληψη περί της συνείδησης, περί των μαζών και περί της ισχύος, εμπεδώνοντας τη διαλυτική επίθεση του κράτους ενάντια στην αυθόρμητη εξεγερσιακή συνάντηση και στον οργανωτικό αγώνα μας.

Η πιο ματαιόδοξη εκδοχή του αστικού ατομισμού είναι η συμμετοχή στο θεσμικό πολιτικό παιχνίδι. Οργανώνεται όμως και στην κινηματική μικροπολιτική με τη μορφή του σεχταρισμού. Το καθεστώς της γενικής απομόνωσης υποδηλώνει την κυριαρχία του κάθε φορά που θέλουμε να νομίζουμε ότι υπάρχει ή ότι μπορεί να υπάρξει ατομική ή συλλογική αυτονομία έξω από την απεριόριστη εξεγερσιακή αλληλεγγύη, αυτονομία δίχως διεργασίες εκτατικής συνοργάνωσης της άμεσης αντικρατικής δράσης. Ενόσω τα θραύσματα περιχαράκωνονται στα σημεία τους, η κεφαλαιακή ανάπτυξη και ο νόμος σαρώνουν κάθε αδύναμη σταθερά με μαζικά κριτήρια.

Ο καπιταλισμός είναι μια διαρκής κρατιστική επανάσταση. Μετασχηματίζει τους ανθρώπους, τις σχέσεις τους, την γη και την ίδια την διάρθρωσή του με κριτήριο τον έλεγχο ισχύος, ο οποίος μετράται στις κερδές αποδόσεις κάθε εφαρμογής ελέγχου. Ο καπιταλισμός είναι αυτοεξελισσόμενη δράση, επιχειρηματική, πολιτική και αστυνομική-στρατιωτική δράση. Το επιχειρηματικό παιχνίδι είναι το θεμελιακό πεδίο σχηματοποίησης της υποκειμενικότητας με όρους επιβίωσης και νομιμότητας. Το άτομο, για να διεκδικήσει μερίδιο στον έλεγχο των συνθηκών και της εξέλιξής τους με καθεστωτικούς όρους χρειάζεται να ανάγει τον κόσμο του στη σφαίρα της εξαγωγής υπεραξίας. Στον καπιταλισμό υπάρχει ένας και μόνο βασιλικός δρόμος για την παραγωγή ισχύοντος νοήματος ή με άλλα λόγια για την αυτοσυνείδηση της υποκειμενικής ισχύος: η ταύτιση των ατόμων με το χρήμα. Η καθημερινή πράξη, αν δεν είναι εξέγερση του κοινωνικού πνεύματος, δηλαδή κοινή απαλλοτρίωση της ζωντανής και της περιβάλλουσας ύλης, ανήκει στο δίπολο της κυριότητας και της δουλείας· αποτελεί βρόχο της καθολικής φυλακής. Έτσι γίνεται ορατή η δομική σύζευξη της οικονομίας με τον άθλιο λόγο και της εξαθλίωσης με τη νοηματική ένδεια. Η φτώχεια, που είναι κανόνας μέσα στις φυλακές, εξαπλώνεται στην πόλη, ακριβώς επειδή ακόμα κυριαρχεί η γλώσσα της χρηματικής οικονομίας. Οι παρίες, εκτός του ότι δεν τους αναγνωρίζεται θεσμικά κανένα βήμα λόγου, επιβιώνουν παρασιτώντας από τα σκουπίδια των χορτάτων μέσα σε κενό νοήματος. Η υποτακτικότητα συντηρείται όχι τόσο λόγω του φόβου, όσο λόγω της έλλειψης συνεκτικού νοήματος, συνέπεια του α-κοινωνικού κατακερματισμού μέσα στην αγοραία οικονομία.

Στις 12 Φλεβάρη υπήρχαν άνθρωποι φτωχοί που δικαίως επωφελήθηκαν από τις επιθέσεις σε καταστήματα στο κέντρο της μητρόπολης, για να καλύψουν ανάγκες τους. Αλλά υπήρχε κι ένα πλήθος αστέγων που παρέμειναν στην ίδια θέση ακίνητοι κατά την διάρκεια των εξεγερσιακών γεγονότων, μέσα στα σύννεφα των χημικών και αργά το βράδυ όταν τα συνεργεία μάζευαν τα συντρίμια και το επόμενο πρωί, όταν η αγορά επιχειρούσε να επανέλθει στην τρωμένη κανονικότητά της. Αυτή η σκηνή είναι ο πλέον καθαρός καθρέφτης του αστικού καθεστώτος, που βασανίζει την κοινή σάρκα και συγκαλύπτει την τυραννία του πίσω από αξίες πραγμάτων. Αν δεν κατέχεις τίποτα εκτός από ένα πλατύσκαλο είσαι ένα τίποτα στο φάσμα κυριαρχίας της αστικής οικονομίας και τότε ο κόσμος και η ιστορία εμφανίζονται ως ένα τίποτα. Έτσι, το πλατύσκαλο μπορεί και γίνεται ένα ολόκληρο ακίνητο σύμπαν. Το μεταμοντέρνο δίλλημα «να έχεις ή να είσαι» απευθύνεται στους χορτάτους ως εμπόρευμα καθαρτήριο για τις ενοχές τους.

Η συντήρηση του κατακερματισμού, του εγκλεισμού και της εκμετάλλευσης συνοψίζεται στις κλειδωμένες πόρτες. Η στιγμή που ο δεσμοφύλακας κλειδώνει το κελί είναι η ώρα της αλήθειας. Στον «ελεύθερο» αστικό τόπο η στιγμή που κλειδώνει η πόρτα είναι η ώρα της μέγιστης πλάνης. Το ίδιο το άτομο εξαρτώντας την ύπαρξή του από τις κατοχές του, κλειδώνει το κελί του από μέσα, για να αισθανθεί ότι βρίσκεται ασφαλές στον δικό του χώρο· επενδύοντας στον ιδιωτικό βίο αφήνεται

στην ολοκληρωτική απομόνωση και στην απώλεια κάθε αυτονομίας. Γιατί χρήμα σημαίνει γενικός πόλεμος υπό τον έλεγχο του κράτους.

Ο εκβιασμός που συνοδεύει τα κρατικά κελεύσματα για το βάθεμα του ελέγχου και της εκμετάλλευσης έχει πάντα την εξής συγκεκριμένη μορφή: θα δώσεις κάτι στ'αφεντικά, ώστε να μην κινδυνέψεις να σου πάρουνε τα πάντα. Σε βάθος χρόνου έχεις παραχωρήσει τα πάντα κι επιπλέον έχεις χάσει την μνήμη της αντίστασης. Από μια παιγνιακή θεώρηση η πρόκριση της εξαρτημένης αυτοσυντήρησης, που απεμπολεί την αξιοπρέπεια, είναι μια αυταπάτη η οποία οδηγεί νομοτελειακά στην ολική καταστροφή του εξουσιαζόμενου υποκειμένου. Αν υπάρχει διέξοδος από ετούτη τη φυλακή, βρίσκεται στη συνειδητοποίηση του αδιεξόδου, στην άρνηση της χειρισιμότητας της κατάστασης εγκλεισμού, στην άμεση εξέγερση, στην καταστροφή της αστικής οικονομίας. Αν μέσα στην απομόνωση η απελευθέρωση φαντάζει ουτοπία, μόλις προτάσσεται ανατρεπτικά ήδη δημιουργεί το κοινό έδαφος. Στην επεκφραζόμενη απελπισία γεννιέται το ανέλπιστο.

«Ένα πρωί θ'ανοίξω την πόρτα
Μες την απέραντη μοναξιά»

(Εξέγερση στο ναύσταθμο του Κιέλου, Οκτώβρης 1918. Η εκκίνηση ενός μακρού πολέμου για την επανάσταση)

● Ο χρόνος επιβίωσης που παραχωρεί η ειδική ή η καθολική φυλακή γίνεται η υπεραξία, απόλυτη (ως κλεμμένος χρόνος ζωής) και σχετική (ως βάση οργάνωσης του κεφαλαιοκρατικού πολιτισμού), της αστικής κυριαρχίας. Οι έγκλειστοι της καθολικής φυλακής αγοράζουν χρόνο. Μόνο που είναι χρόνος της μηχανής. Οι έγκλειστοι της ειδικής φυλακής χρεώνονται χρόνο, μηχανής (και ο νόμος είναι μια από τις γλώσσες της μηχανής). Η ελεύθερη δράση επανέρχεται στο φάσμα της κοινωνικής διαλεκτικής και παρεπόμενα στο φάσμα της αυτοσυνείδησής της στις παύσεις του μηχανικού χρόνου. Το άμεσο συνακόλουθο της άρνησης στην ενσωμάτωση στην μηχανή είναι η επανανακάλυψη της αυτόνομης υποκειμενικότητας και η επανασύνθεση ρηξιακών συλλογικών ταυτοτήτων. Παύση στην αναπαραγωγή της φυλακής σημαίνει πρώτα πρώτα απόδραση του ανθρώπινου παράγοντα από την κανοναρχημένη οργάνωση του χρόνου. Η ακινητοποίηση της μηχανής είναι το αντικειμενικό αποτέλεσμα της εξέγερσης των υποκειμένων και όχι το αντίστροφο.

Η παύση, το χρονικό σημείο στήριξης της εξέγερσης, που ενυπάρχει σε κάθε αγωνιστική κινητοποίηση, αναιρεί τη λειτουργικότητα και την ισχύ της φυλακής σε πρώτο χρόνο. Η εξέγερση καθιστά τη δυνατότητα της αντικρατικής επανάστασης αντικειμενικά άμεση. Οι επιστημονιστικές και οι ορθολογιστικές θεωρήσεις της επαναστατικής προοπτικής είναι μεταφυσικές σε μεγαλύτερο βαθμό από τις ουτοπιστικές, διότι αδυνατούν να ενεργοποιήσουν την ελάχιστη ρήξη, ενώ το ουτοπικό όραμα μπορεί τουλάχιστον να μετουσιωθεί σε άμεση σύγκρουση με την εξουσία. Για όσο ακόμα η στάθμη της συλλογικής απελευθερωτικής θέλησης ίσως να μην έχει φτάσει την ικανότητά της για την κοινωνική ανατροπή, οι κοινωνικές διεργασίες συνεχίζουν να είναι κατεξοχήν προϊόν ανταγωνιστικών βουλήσεων και των μεταξύ τους συσχετισμών ισχύος. Ειδικά η απελευθέρωση πραγματώνεται εδώ και τώρα ως δρώσα βούληση καθώς εισέρχεται στο πεδίο της βίαιης κοινωνικής διαλεκτικής.

Παύση, άμεση αντικειμενική ανατροπή της σχέσης του υποκειμένου με τον κόσμο κι έτσι, μετασηματισμός του ίδιου του υποκειμένου. Στην εξέγερση ο άνθρωπος ξαναγοητεύεται από τον εαυτό του, όχι πλέον κατέχοντας άλλους, αλλά παύοντας να είναι ο ίδιος κατεχόμενος· παράγεται ένας βιωματικός πλούτος, όχι πλέον από την αλληλεξάρτηση του κυρίου και του δούλου, αλλά από την αυτονόμηση. Ο εξεγερμένος γοητεύεται επίσης από τους συνεγερμένους· ξαναγοητεύεται από τον κόσμο γιατί ο κόσμος γίνεται ομοίως ελεύθερος, ένα σύνολο υποκειμένων που ταυτόχρονα αναγνωρίζουν την κοινότητά τους στην αυτονομία τους και εκπλήσσονται από τη μοναδικότητα της κάθε εκδήλωσής της. Διαλεκτικά, στην εξέγερση και στην αναρχία μόνο ο ανθρώπινος κόσμος μπορεί να γίνει γοητευτικός. Η εξουσία είναι θλιβερή ακόμα και για τους αφέντες, αφού ούτε ο ανταγωνιστής, ούτε ο κυριευμένος μπορούν να παρέχουν γοητεία (η κατάρα του μύδα ή οι ομολογίες του τυράννου ιέρωνα του ξενοφώντα). Απ'την άλλη μεριά, η υποτακτική λατρεία είναι πάντα ελλειμματική, διότι η κυριαρχημένη ύπαρξη σχίζεται εσωτερικά και πάντα προδίδεται, για να επιβεβαιώνεται η κυριότητα. Παρενθετικά, είναι περιττό να γνωρίζεις τα μαθηματικά της πολιτικής οικονομίας για να κατανοήσεις ότι η φυσική εξέλιξη της καιφαιοκρατικής ανάπτυξης είναι η αντεστραμμένη όψη της καταναλωτικής σαγήνης, ο πόλεμος και ο λοιμός. Αρκεί να δεις την βία και την σωρευτική εκμεταλλευτικότητα στην οποιαδήποτε στιγμή της.

Ακριβώς επειδή το κράτος εδράζεται στον α-κοινωνικό κατακερματισμό, η άρνηση της ισχύος του, η εξέγερση, γεννάει τη συνάντηση. Στην εξέγερση επισυνδέεται η παρουσία των προσώπων με ένα νόημα ισότιμο και απεριόριστα συνεκτικό. Ετούτη η δυναμική κατάσταση είναι ικανή να δημιουργεί και το έχει κάνει αλληπάλληλα μέσα στην ιστορία, συνθέσεις της ενσυνείδητης οργανικής ύλης πλούσιες σε βιώματα και σε εξαγωγή νοημάτων, με κινητήριο άξονα την αλληλεγγύη, συνθέσεις συνδετικά εκτατικές στο βαθμό διάχυσης της αυτονομίας των υποκειμένων, ανοιχτές στον αυτομετασηματισμό τους προς την κατεύθυνση της συνολικής απελευθέρωσης. Η συλλογικότητα εδαφικοποιείται επαναστατικά όταν παύει να έχει ανάγκη την θέσπισή

της, όταν εκβάλλει από το πλήθος και την επαφή των αυτοδιάθετων υποκειμένων, όταν η αντιεξουσιαστική στασιαστική πράξη και η αλληλεγγύη γίνονται καθημερινότητα και κοινωνικός βίος. Τα εξεγερσιακά κύματα μπορεί να κοπάζουν, καθώς οι εξεγερμένοι που μεταφέρουν κομμάτια του αστικού κόσμου αδυνατούν ν' αναγνωρίσουν τις νέες δυνατότητες, οπότε επανακάμπουν στις συνήθεις τοπολογίες της φυλακής. Όμως η αναρχία, τα εγχειρήματα αντικαθεστωτικής πολιτικής και αντιθεσμικής κοινωνικής αυτοοργάνωσης, ο διαρκής αγώνας για την επανάσταση, αποτελούν τη συνέχεια της εξέγερσης, την σταθεροποίησή της μέσα στην κοινωνική διαλεκτική. Η εμπειρία του εξεγερσιακού αγώνα είναι η μήτρα της ελεύθερης κοινωνίας και είναι πάντα γόνιμη.

Οι μάζες των εκμεταλλευόμενων αφενός ως τέτοιες ανήκουν στον κόσμο της μηχανής και αφετέρου αποκτούν συνείδηση της ταξικής θέσης τους στις στιγμές που ορθώνονται ανταγωνιστικά προς το κεφάλαιο. Το προλεταριάτο δεν είναι μια οικονομική κατηγορία, παρά είναι η αυτοσυνείδηση της κοινότητας των εγκλειστών στην αστική οικονομία. Οι κοινές τάξεις, όπως ονομάζονταν από την αρχαιότητα μέχρι και στη γαλλική επανάσταση. Και η προλεταριακή αυτοσυνείδηση διαμορφώθηκε ιστορικά (ήδη πριν τον μαρξ) και εξελίσσεται μέσα στην απαξία προς το κεφάλαιο, η οποία παίρνει αντικειμενική μορφή στην πολιτική και κοινωνική αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων. Είμαστε εμείς που γνωρίζουμε ότι δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα εκτός από τις αλυσίδες μας, έχοντας αποκαθηλώσει τις αξιοδοτήσεις της αστικής μηχανής. Η αστική ιδεολογία αρνείται να αναγνωρίσει το επαναστατικό δυναμικό που υποβόσκει στην καθολική φυλακή, γι' αυτό είναι αυτή που θέλει να βλέπει μετρίσιμα αντικείμενα και να εξαφανίζει τα εχθρικά υποκείμενα. Ο αγώνας ενάντια στον γενικό εγκλεισμό, την απομόνωση, την αλλοτρίωση, ενάντια στην αστική διεύθυνση και την πολιτισμική φυλακή της, ενάντια στον συγκεντρωτικό θεσμό της ιστορικής συσσώρευσης εξουσίας, στο κράτος, είναι ταξικός αγώνας, γιατί

η εξεγερσιακή αλληλεγγύη και η πολεμική συνοργάνωση των καταπιεσμένων μπορούν και δημιουργούν έναν κοινωνικό κόσμο σε ανταγωνισμό με τον κόσμο της εξουσίας και αντικειμενικοποιούν τις επαναστατικές αξιώσεις του σε πρώτο χρόνο.

Η μηχανή και η οικονομία της εμπορευματοποιώντας τους ανθρώπους δομούν την καθολική φυλακή. Στον αστικό κόσμο άνθρωποι και πράγματα αποτελούν κεφαλαιακές αξίες. Ευλόγως, η εξέγερση σε όλες τις κλίμακες της, από τις μικροζημιές που κάνουν τα παιδιά, μέχρι τη διάχυτη μαζική σύγκρουση, έχει την μορφή της καταστροφής του υλικού πλαισίου που οριοθετεί τον άνθρωπο μέσα στη μηχανή. Η ανάκτηση της αυτόνομης υποκειμενικότητας πραγματώνεται διαλεκτικά στην αντικειμενική καταστροφή των μορφών που αναφέρονται στην κεφαλαιακή δόμηση και μεταφέρουν τον αστικό καταναγκασμό. Η καταστροφή είναι κάτι παραπάνω από συμπτωματική έκφραση ισχύος, είναι η ριζική πράξη διαφυγής από τους κύκλους της φυλακής· ανατρέπει την θεολογική ετερονομία όπως αυτή έχει μεταστοιχειωθεί στον κρατικό νόμο και στην ιεροποίηση των προϊόντων πραγμάτων. Στο καταστροφικό έργο συλλογικοποιούνται οι πιο ριζοσπαστικές δυνάμεις και βαθαίνει η ρήξη με το εξουσιαστικό οικοδόμημα, η προλεταρική συνείδηση. Η προλεταριακή βία του Δεκέμβρη του '08 και της 12^{ης} Φλεβάρη του '12 συμπυκνώνει την ενεργοποίηση της ταξικής αντεπίθεσης και ανασυγκρότησης.

Το σπάσιμο των αλυσίδων που μας κρατάνε προσδεμένους στην αστική κυριαρχία και σε απόσταση μεταξύ μας είναι η πρώτη πράξη για την απαλλοτρίωση του υλικού κόσμου. Πρέπει να ανακαταλάβουμε τα πάντα και να ξεχερσώσουμε την φυλακή για να αναδημιουργήσουμε την κοινωνική ύπαρξή μας. Να κάνουμε την πόλη χωράφι για να σπείρουμε την ελευθερία. Η αμοιβαία διάζευξη του μηδενιστικού πανκαταστροφισμού και του αυτοδιαχειριστικού προτάγματος είναι αμφότερα ιδεαλιστική, δογματική και στείρα. Μόνο οι εξεγερσιακές κοινότητες και μόνο για τις ίδιες μπορούν να είναι ικανές να κρίνουν τι έχει χώρο στους απελευθερωτικούς μετασχηματισμούς τους και τι αξίζει ισοπέδωσης. Έτσι κι αλλιώς, η κοινωνική αυτοοργάνωση εδαφικοποιείται στην απαλλοτρίωση του χωροχρόνου και των φυσικών δυνάμεων, η οποία ενέχει την βίαιη άρνηση της τεχνητής αυταξίας της αστικής πραγματικότητας.

– Γνωρίζω ότι δεν τους υπολογίζεται γιατί η Αυλή είναι οπλισμένη· σας ικετεύω όμως να μου επιτρέψετε να σας αναφέρω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν ότι είναι το παν. Να σε ποιο σημείο βρίσκονται: κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας γιατί το κακό είναι ότι η δύναμή τους υπάρχει μέσα στη φαντασία τους· και μπορεί να ειπωθεί με απόλυτη σιγουριά ότι, εν αντιθέσει προς όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σ'ένα ορισμένο σημείο, μπορούν να κάνουν ό,τι νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν.

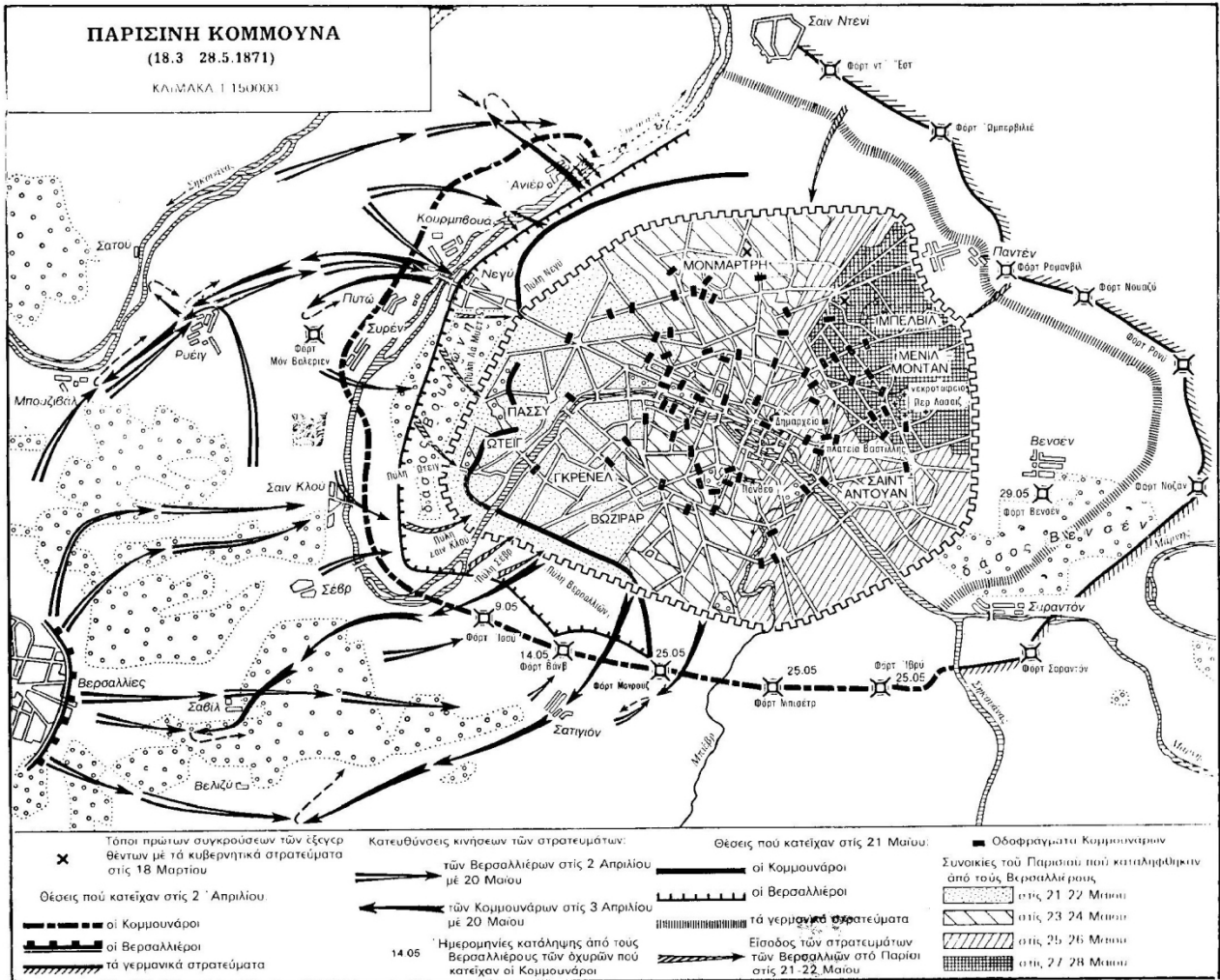
Καρδινάλιος του Ρετζ (Γαλλία 1789)

«Ένα πρωί θ'ανοίξω την πόρτα
Και θα χαθώ με τ'όνειρο της επανάστασης»

Αστυνομία (στρατός)

Φυλακή

Αστυνομία (στρατός)

● Η ιδιοκτησία ορίζεται πάντα αρνητικά: Ο τόπος που αποκλείεται από το κοινό. Ιδιοκτησία δεν είναι κάτι που δημιουργεί κάποιος, αλλά κάτι που κατέχει κάποιος αποκλειστικά. Το κτήμα εξαιρείται από την ελεύθερη κοινή πρόσβαση και το γενικό κοινό εξαιρείται από την αποφασιστική παρέμβαση πάνω στο κτήμα. Κτήση σημαίνει μια μόνιμη κατάσταση εξαίρεσης.

Η οικονομία αποτελεί την αναπαραγωγή της εξαίρεσης και την ανάπτυξή της, γι'αυτό η κύρια μορφή της είναι ο ατέρμονος αποικιοκρατικός πόλεμος, στο μητροπολιτικό κέντρο, στις γειτονιές, στην ύπαιθρο και στις εσχατιές του πλανήτη. Μέσα στον ολοκληρωτισμό της αστικής επέκτασης και συσσώρευσης η ιδιοκτητική εξαίρεση αναπολλαπλασιάζεται. Όσα τα σχισματικά υποκείμενα τόσα και τα οχυρά. Τα μαγαζάκια και οι βιλίτσες είναι η πρόσοψη του σφαγείου. Όσο σφυροκοπούν οι στρατιωτικές και οικονομικές μηχανές τις κοινωνίες, τόσο απλώνεται ο κανιβαλισμός και στις τάξεις των φτωχών (οι επιχειρηματίες, οι διευθυντές και τα στελέχη του κράτους είναι από θέση κανίβαλοι).

Ο αστικός κόσμος έχει χτιστεί ως ο τόπος της καθολικής εξαίρεσης από οποιαδήποτε αυτονομία, αφού ιστορικά η βιομηχανία και η αστυνομία παρήχθησαν αλληλένδετα. Πόλη-μηχανή και πόλη-φρούριο ταυτίζονται και από δομική και από εξελικτική σκοπιά. Η επικράτηση του στρατού πάνω στις κοινωνίες θεμελιώνει την κρατική κυριαρχία. Η αποικιοποίηση συνοδεύεται από μια ειδική στρατιωτική οργάνωση και πρακτική, την χωροφυλακή. Η καθολικοποίηση της φυλακής ξεκινάει από την εγκατάσταση των κρατικών όπλων στον γενικό χώρο. Η παραγωγή του αστικού κόσμου συνοδεύεται από μια νέα ειδική στρατιωτική οργάνωση και πρακτική, την αστυνομία. Εδώ πλέον ο χώρος ελέγχου δομείται πάνω στους άξονες που επιδεικνύουν διά των όπλων οι συναρμογές εντολών. Η ανάπτυξη της μηχανής στηρίζεται στην υπερπαραγωγή νόμων, διαταγμάτων, κανόνων και οδηγιών. Στην πολιτισμική φάση όπου ο τεχνητός κόσμος γίνεται καθολική φυλακή, εξαπλώνεται και το ειδικό καθεστώς απόλυτης εξαίρεσης από την ελευθερία, ο θεσμός της φυλακής.

Καμία φυλακή και καμία εξαίρεση από την πρόσβαση στους υπάρχοντες πόρους δεν θα μπορούσαν να σταθούν χωρίς την διαρκώς επαπειλούμενη εξαίρεση από τη ζωή. Η κρατική ισχύς προκύπτει από την οργάνωση των φονικών δυνατοτήτων της. Ο νόμος επικυρώνει το μονοπωλιακό δικαίωμα του κρατικού φόνου. Ο νόμος θεσπίζει την ριζική εξαίρεση, από την οποία και προέρχεται. Κάθε καθεστώς εγκαθίσταται μέσα από μια εξαιρετική συγκυρία βίαιης σύγκρουσης, εκφράζοντας ένα δυναμικό πολεμικής κατίσχυσης. Κυρίαρχος είναι όποιος κυβερνά στην κατάσταση της εξαίρεσης, όχι με την συνεπακόλουθη έννοια της άρσης και της αναδιαμόρφωσης του νομικού πλαισίου επιβολής εξουσίας, όπως αρέσκονται να τονίζουν ορισμένοι κρατιστές στοχαστές, αλλά με την βασικότερη έννοια του μαζικού ελέγχου στη σχέση ζωής και θανάτου. Το καθεστώς είναι το σύνολο των κυριαρχικών δικαιωμάτων που απορρέουν από τους κρατικούς φόνους.

Ο καθημερινός ταξικός πόλεμος διαμορφώνει τους όρους του θεσμικού λόγου, του κανονιστικού τυπικού και της επιλεκτικής εφαρμογής του. Και τα πολιτικά κριτήρια κυριαρχούν έναντι των θεσμικών και των τυπικών, παρότι η πολιτική διεύθυνση μεσολαβείται από τον θεσμικό μονόλογο και την κανονιστική πρακτική. Πραγματικά, στον κόσμο της εξουσίας τα πάντα προσαρμόζονται στις πολεμικές συνθήκες για χάρη της κυριαρχίας. Όταν ο υπουργός αστυνομίας δήλωνε ότι τα χημικά αέρια είναι το ηπιότερο μέσο για την καταστολή του εξεγερσιακού πλήθους, απλά, υπονοούσε ότι κάθε φονικό μέσο και η μαζική χρήση του είναι κατά περίπτωση επιλέξιμα προκειμένου να διατηρηθεί ο τυραννικός έλεγχος, προσπερνώντας τις όποιες συνταγματικές, επιστημονικές ή ηθικολογικές ενστάσεις. Η δήλωση αυτή είχε ήδη δικαιωθεί επί των πεδίων των μαχών, στους δρόμους.

Για την εφαρμογή στρατηγικών και μεθόδων βίαιου ελέγχου που έρχονται σε αντίθεση με τα θεσμικά πλαίσια ή βρίσκονται στην ακμή των ρευστών ορίων τους, τα αφεντικά και το κράτος διαθέτουν τα κυκλώματα των μπράβων και τις φασιστικές συμμορίες. Οι μηχανισμοί της παράνομης επιχειρηματικής και αστυνομικής δράσης

συμπληρώνοντας το ψευδοδίπολο νομιμότητας και παρανομίας, αποτελούν οργανικά σώματα της καπιταλιστικής δημοκρατίας και δουλεύουν για τις διευθυντικές κάστες της. Τα ίδια τα αφεντικά, οι πολιτικοί και οι φασίστες εγγυώνται αμοιβαία την ατιμωρησία τους. Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις τα στελέχη και οι μισθοφόροι του καθεστώτος καταλήγουν στη φυλακή, για να εξευμενίζεται η αμφισβήτηση των θεσμών. Ο νόμος, ο λόγος των εξαιρέσεων, υπάρχει για την καταναγκαστική πειθάρχηση των δούλων, ενόσω τα δικαιώματα που έχουν κατοχυρωθεί στη νομική κουλτούρα ως θεμέλια της ελευθερίας, η προστασία από την εξωδικαστική θανάτωση (provocatio) και η προστασία από την παράνομη κράτηση (habeas corpus) στην πράξη ισχύουν μόνο για τους κυρίαρχους. Ο Κουβέλης και ο Μιχαλολιάκος δουλεύουν για το ίδιο μαγαζί. Όπως είχε γράψει ένας φεουδάρχης (γιαπωνέζος), «ο νόμος είναι η κρίση των υποτελών».

Στρατηγικός σκοπός των αστυνομιών της δημοκρατίας, της επίσημης αστυνομίας, με την συνεπικουρία της φασιστικής αστυνομίας και της συνδικαλιστικής αστυνομίας του κκε, είναι η διάλυση της εξεγερμένης μάζας και η αποεδαφικοποίηση της εξεγερσιακής κοινότητας. Οι διαδηλώσεις, οι καταλήψεις και τα στέκια, τα εξάρχεια και οι συναθροίσεις στην πλατεία συντάγματος χτυπιούνται για να μας κρατήσουν κατακερματισμένους, οπότε ανίσχυρους και φυλακισμένους. Η αντεπανάσταση τελείται κάθε μέρα με τον πυκνό και εντατικό έλεγχο του δημόσιου χώρου. Κάθε στιγμή πολεμάει το δυναμικό της εκτροπικής συνάντησης των καταπιεσμένων με το καθεστώς της σιωπηλής κυκλοφορίας των ιδιωτών. Κι εκεί που συναντιόμαστε οι αστυνομίες οργανώνουν το σύνολο των δυνάμεών τους σε στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Σε φάσεις όξυνσης όλων των αντιθέσεων, όπως είναι η παρούσα εποχή, ο βιοπολιτικός έλεγχος περνάει στα χέρια των στρατιωτικών μηχανισμών και παίρνει την μορφή καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης». Ο στρατός, η αστυνομία, η εκκλησία, οι φασίστες και τα παπαγαλάκια τους πρωτοστατούν στη «φιλανθρωπική» διαχείριση της γενικής σπάνης. Οι πρεζέμποροι, οι φασίστες, η αστυνομία και οι υγειονομικές υπηρεσίες ανταλλάσσουν ευθύνες στο γενικό σχέδιο μαζικής εξόντωσης των πιο εξαθλιωμένων, που καλύπτεται πίσω από τον αντικειμενικά τροφοδοτούμενο ιατρικό ρατσισμό. Εκείνοι που ζουν κατεξάριση, οι μη νομιμοποιημένοι μετανάστες, οι τοξικοί και οι άκληροι εγκαταλειμμένοι, βρίσκονται ήδη σε εξαίρεση από τους στοιχειώδεις όρους υγιούς διαβίωσης και εξαιρούνται και από κάθε περίθαλψη. Κι αφού ως αποκυήματα της καπιταλιστικής ανάπτυξης έχουν καταλήξει να είναι μολυσματικοί για τον χώρο ασφάλειας των υγείων πολιτών, δρομολογούνται προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα νεκροταφεία. Οι ασθενούσες πόρνες μέσα στη φυλακή έχουν ακόμα λιγότερες πιθανότητες επιβίωσης απ'ότι στους δρόμους της μητρόπολης. Ο εγκλεισμός των εξαθλιωμένων είναι ένα μέσο εξόντωσης τους και ένα ενδιάμεσο βήμα πριν την απροκάλυπτη εκκαθάριση. Το κέντρο της αθήνας όποτε ζωντανεύει γίνεται θάλαμος αερίων. Αν δεν μετατρέψουμε σύντομα όλον τον αστικό χώρο σε ένα συνεχές πεδίο επαναστατικής αντεπίθεσης ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, θα μεταμορφωθεί σε κρεματόριο.

Ο ταχύς μετασχηματισμός της αστικής κυριαρχίας σε ανοιχτό ολοκληρωτικό πόλεμο απελευθερώνει εξεγερσιακό δυναμικό, αλλά εντείνει επίσης τις αδρανειακές τάσεις των καταπιεσμένων. Η πλάνη μιας ειρηνικής μεταρρύθμισης βρίσκει τόπο. Και πολλοί σύντροφοι θέλουν να πιστεύουν ότι μια αριστερή κυβέρνηση θα επιβράδυνε την εθνικιστική προέλαση. Απατηλές ευμενείς προκαταλήψεις. Πως είναι δυνατό η παλινόρθωση του κοινοβουλευτισμού να ανακόψει αντί να ενισχύσει την αστική αντεπανάσταση; Η εναπόθεση ελπίδων στο κράτος, στο χεγκελιανό απόλυτο υποκείμενο, είναι η βασιλική οδός για την αδρανοποίηση των κινηματικών αντιστάσεων και την οπισθοχώρηση του κοινωνικά διάχυτου εξεγερσιακού αντικρατισμού. Η κυβέρνηση είναι μια εχθρική εξαίρεση κάθε συλλογικού αγώνα. Η σύγχρονη αριστερά ανελλειπώς σαμποτάρει τα εγχειρήματα αυτοοργάνωσης και τις εξεγερσιακές κορυφώσεις. Οι αριστερές κυβερνήσεις έρχονται για να τα χτυπήσουν και απέξω, με τους κρατικούς μηχανισμούς και από μέσα, με τις κινηματικές

πρακτορεύσεις και τη θεσμική ενσωμάτωση, διότι τέτοιος είναι ο ιστορικός ρόλος τους. Κι αν προχθές η ρεφορμιστική αριστερά άνοιξε τις πύλες του άγιου παντελεήμονα για τους φασίστες, σήμερα, με τις πολιτικάντικες παλινωδίες της θα τους ανοίξει τις πύλες προς την στρατιωτική λύση της παρούσας ταξικής σύγκρουσης. Όπως συνέβη στη γερμανία από το '18 μέχρι το '23, όπως συνέβη στην ισπανία το '36, όπως συνέβη στην Ελλάδα το '44. Κάθε προσωρινή ανάσα για το απαξιωμένο σύστημα αντιπροσώπευσης και τα αδιέξοδά του είναι πνοή στα πανιά της εθνικιστικής αντεπανάστασης. Η επένδυση στην κρατική πολιτική επιταχύνει την ανέλιξη των πιο σκληρών αστικών δυνάμεων στην συγκρουσιακή διαλεκτική, ενώ ταυτόχρονα εφησυχάζει και αποπλίζει κοινωνικές δυνάμεις. Η χρονοτριβή απέναντι σ'έναν εχθρό που επιτίθεται όλο και ισχυρότερα φέρει μια μοιρολατρική ηττοπάθεια που επιζητά να αυτοεπιβεβαιωθεί.

Ήδη κινητοποιείται ένα κρίσιμο πλήθος εκμεταλλεόμενων που κατανοούν ότι για να ζήσουμε πρέπει να πάρουμε τα πάντα στα χέρια μας. Για έναν κόσμο αλληλέγγυου πλούτου δεν χρειάζονται καθολικά πρότυπα, οικονομικά προγράμματα, διευθυντικές εξαγγελίες. Αναγκαία είναι η απροκατάληπτη συντροφική αγάπη, η δημιουργική βούληση και η ελευθερία. Και απαιτείται να συνοργανωθούμε, γιατί ο κοινωνικός μετασχηματισμός προς την αναρχία περνάει μέσα από τον ταξικό πόλεμο. Για να τσακίσουμε τις αστυνομίες. Για να σπάσουμε τα σύνορα.

Είναι καιρός να επανεμφανιστούν οι Προλεταριακές Εκατονταρχίες, οι μαζικές οργανώσεις κοινωνικής αυτοάμυνας. Για να αντιστρέψουμε τους όρους του πολέμου.

«Θ'ανοίξω την πόρτα
Και είναι -όχι πως φοβάμαι- μα να,
Θέλω να σου πω, πως δεν πρόλαβα
Και πως εσύ πρέπει να μάθεις
Να μην κατεβαίνεις στον δρόμο χωρίς όπλα
όπως εγώ
-γιατί εγώ δεν πρόλαβα-
Γιατί τότε θα χαθείς όπως κι εγώ
«έτσι», «αόριστα» σπασμένη σε κομματάκια
Από θάλασσα, χρόνια παιδικά και κόκκινα
λάβαρα»

[Στα εισαγωγικά, στίχοι της Κατερίνας Γώγου]

Δημήτρης Χ (επιστρέφοντας στην καθολική φυλακή)

(Η επιλογή ιστορικού παραδείγματος, όπως και φωτογραφιών από την επανάσταση στη γερμανία έγινε πρώτον διότι οι οικονομικές και πολιτικές συνθήκες στην Ελλάδα σήμερα έχουν λίγα κοινά παραπάνω με τις τότε συνθήκες στη γερμανία, παρά με της προεπαναστατικής ισπανίας ή της ουκρανίας την ίδια εποχή. Δεύτερον, διότι αυτή η επανάσταση είναι η λιγότερο μελετημένη, ειδικά από τους αναρχικούς, παρότι είναι πλούσια σε διδάγματα. Και τρίτον, επειδή στις εξεγέρσεις δεν χωρούν κομματικά πρόσημα. Υπάρχει προλεταριακή εξέγερση, κομματική μανιπουλάτσια και αντεπανάσταση).